

Gange for en kortere Tid, at vedtage en, der skulde gjælde „indtil videre“ og derved bevirkede, at den kom til at gjælde Naret ud; men nu er der jo kun Spørgsmaal om at give en midlertidig Finantslov paa 4 Uger, og det kan dog i Virkeligheden ikke gjøre Noget, thi man behaarer naturligvis ikke den Feil igjen som i 1881—82 og forlænger den for hele Naret; der kommer en ordinær Finantslov, og den dækker over den midlertidige, saa at det altsaa er temmelig ligegyldigt, enten man bruger det ene eller det andet Udtryk i denne. Dette Ræsonnement er imidlertid et meget forsynet Ræsonnement. Det er en Erfaringsfætning, at de praktiske Tilfælde stille sig aldrig den ene Gang paa samme Maade som den anden. Selv om man vil undgaa at lade den midlertidige Finantslov gjælde for hele Naret, kan man meget godt faae sine praktiske Vanskeligheder ved en midlertidig Finantslov, der kun er givet for 4 Uger. Lad os sætte, at denne midlertidige Finantslov vedtages i den foreliggende eller en anden Skikkelse, og at man derpaa gaar til den ordinære Finantslovs Behandling, men denne ikke bliver færdig. Maaske giver man saa ikke igjen en midlertidig Finantslov, eller maaske forlænger man den midlertidige 4 Uger og siger, det gjør ikke Noget, det er ikke hele Finantsaaret, den skal ikke gjælde hele Finantsaaret ud. Men hvorledes stiller Sagen sig saa, naar, efter at man har haft en eller to Gange i 4 Uger en midlertidig Finantslov, Arbejdet paa den ordinære Finantslov gaar istaa, saa at vi ikke faaer nogen endelig Finantslov, som fører tilbage til Tiden fra 1ste April? Hvad saa? Saa have vi en midlertidig Finantslov, der ikke gjælder Naret til Ende, men Udgifter ere afholdte i den Tid, for hvilken den har været gjælbende; den skulde da fortolkes af Statsrevisionen og senere af Rigsdagen ved Beslutningerne over Statsregnskabet. Vi kunne da have ganske den samme Historie som i 1881—82; det er naturligvis ligegyldigt, om Loven angaar 12 eller kun 2 Maanedere. Der var i Statsrevisionsbetænkningen for 1881—82 ikke mindre end 176 Forbehold med Hensyn til det halve Regnskab, og de grundede sig for en stor Del paa de forskjellige Fortolkninger af den midlertidige Finantslov. Vi kunne maaske ad Nare faae 2 Gange 176 Forbehold. Der er ingen Sikkerhed for, at man ikke kommer ind i de samme praktiske Vanskeligheder, selv om man siktrer sig imod, at Finantsloven kommer til at gjælde for hele Naret; Spørgsmaalet, om man skal tage ved den midlertidige Finantslov eller ikke, møder derfor med samme Kraft,

enten der er Tale om kortere eller længere Tid; Ingen veed forud, hvilken praktisk Betydning Spørgsmaalet kan faae. Jeg nærer derfor baade af den ene og den anden Grund stor Betænklighed ved at tage ved en midlertidig Finantslov, men jeg skal ikke endnu tage mit endelige Standpunkt. Vi ere jo først ved Begyndelsen af Forhandlingerne; mulig er der Nogen, der senere kan paavise fyldestgjørende Grunde, hvorfor man endnu i Mar skal gjøre en Undtagelse fra den Regel, som Landstthinget har ment at burde opstille. Jeg forbeholder mig derfor paa senere Stadier al Frihed med Hensyn til, om jeg overhovedet kan stemme for den midlertidige Finantslov; men hvad jeg ikke kan gjøre under nogensomhelst Betingelse eller under nogensomhelst Forhold, er, at stemme for en midlertidig Finantslov med den Ordlyd, som den foreliggende har. Da jeg saa denne Lov komme til Landstthinget, sagde jeg til mig selv: Det er ikke meget hensynsfuldt af det andet Thing, at det, efter at Landstthinget udtrykkeligt har udtalt, at det ingenfinde vil tage ved en midlertidig Finantslov af det Indhold, og uanset at der ikke var nogen Nødvendighed for det til at give den just det Indhold, da man kunde udtrykke den samme Tanke paa andre Maader, at det alligevel sender os Lovforslaget over lige lydende med Forslaget fra i Sjør. Jeg har ikke tænkt mig den Forklaring, som det meget ærede kongevalgte Medlem (Fischer) før gav, at det andet Thing heller ikke ønskede en midlertidig Finantslov, at det har villet sige til Landstthinget: Ministeriet har forelagt Forslaget, vi ønske ikke at vedtage det, men vi ville vise den Courtoisie ikke at afstve det, det ville vi overlade til Eder, idet vi lade Eder forstaa, at vi ikke ville have Loven, ved at sende den til Eder under en Form, i hvilken I sige, at I ikke kunne modtage den. Det forholde sig nu, hvorledes det vil! Saa Meget er jo klart, at et af de Led, som hører til sædvanlige Loves Behandling i Rigsdagen, i en vis Forstand er blevet spildt. Stadierne, naar det kniber med at komme til Enighed, ere to endelige Vedtagelser i hvert af Thingene og saa maaske et Fællesudvalg og særskilt Vedtagelse derpaa i hvert af Thingene. I ethvert Tilfælde det første Led er da her spildt: Vedtagelsen i Folkethinget, idet Folkethinget jo kan sige sig selv, at Landstthinget ikke vil tage ved en midlertidig Finantslov i den Skikkelse. Fastholder Folkethinget denne Form for en midlertidig Finantslov, ja, saa kan jeg ikke se Andet, end at det i Realiteten er at sige: Vi ville ikke have en midlertidig Finantslov. Man kan saa længe nok jøge at styde Skylden over paa